

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Jany Komínkové a Mgr. Miroslavy Kašpírkové v právní věci **žalobce: P.K.**, nar. ..., bytem ..., *zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2*, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, IČ 70890366, Škroupova 18, 306 13 Plzeň, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 02. 2016, č. j. DSH/1537/16,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á n á r o k na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Plzně, Odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků ze dne 12. 11. 2015, č. j. MMP/277668/15, na jehož základě byla žalobci uložena pokuta ve výši 2.300,-Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000,-Kč, neboť se opakovaně dopustil správních deliktů podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a změně některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“).

Žalobce žalobou napadal rozhodnutí žalovaného v plném rozsahu, včetně souvisejícího rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Konstatoval, že v předmětné věci bylo správními orgány vedeno společné řízení o čtyřech správních deliktech provozovatele vozidla.

Žalobce namítal, že správní orgán zahájil řízení o čtyřech správních deliktech provozovatele vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. K přestupkům ze dne 23. 2. a 17. 5. 2015 konstatoval, že zahájení řízení o správních deliktech předcházelo vyhotovení výzvy k úhradě určené částky, kterou správní orgán doručil žalobci jako provozovateli vozidla. Správní orgán v poučení výzvy k úhradě částky uvedl, že žalobce má právo sdělit správnímu orgánu totožnost řidiče vozidla. Žalobce na základě této výzvy sdělil totožnost řidiče, který vozidlo řídil. Správní orgán následně doručoval řidiči vozidla výzvu k podání vysvětlení. Poté, co se výzva k podání vysvětlení vrátila zpět správnímu orgánu, správní orgán předvolal k podání vysvětlení žalobce. Žalobce na výzvu k podání vysvětlení nijak nereagoval. S tímto se správní orgán spokojil a zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.

Žalobce namítal, že pokud na výzvu k podání vysvětlení nereagoval, měl správní orgán přistoupit k pořádkovým opatřením, např. k udělení pořádkové pokuty. Správní orgán musí podniknout veškeré možné kroky ke zjištění totožnosti pachatele přestupku, což v daném případě přinejmenším znamenalo získat podání vysvětlení provozovatele vozidla. Žalobce jako provozovatel vozidla přitom neodepřel výpověď, ani jiným způsobem nedal najevo, že nebude spolupracovat, správnímu orgánu tedy nic nebránilo předvolat žalobce k podání vysvětlení opětovně. Zejména však pro zahájení řízení o přestupku vůči oznámenému řidiči nebylo vůbec podstatné, zda si tento řidič přebírá písemnosti, tj. zda má na uvedené adrese označenou schránku. Správní orgán proti němu mohl zahájit řízení doručením oznámení o zahájení řízení fikcí nebo opatrovníkovi. Žalobce vnímal postup správního orgánu jako účelový, neboť buď žalobce pravdivě uvedl, že jím provozované vozidlo řídil v předmětnou dobu pan Y., a tedy správní orgán měl vést řízení o přestupku proti panu Y., nebo žalobce totožnost uvedl nepravdivě, a v takovém případě měl správní orgán vést proti žalobci řízení o přestupku dle § 125c odst. 2 silničního zákona pro porušení § 10 odst. d) silničního zákona. Pokud by správní orgán dospěl k závěru, že tvrzení provozovatele vozidla stran totožnosti řidiče není pravdivé, pak měl povinnost proti němu zahájit řízení o deliktu dle § 125c odst. 2 silničního zákona. Žalobce správnímu orgánu poskytl požadovanou součinnost, když oznámil totožnost pachatele přestupku. Povinností správního orgánu pak bylo podnikat veškeré možné kroky ke zjištění pachatele přestupku, přičemž správní orgán měl k dispozici vyjádření provozovatele o identitě řidiče, které nebylo nijak zpochybněno, např. správním rozhodnutím o uložení pokuty za správní delikt, spočívající v tom, že provozovatel neznal identitu řidiče, který řídil jeho vozidlo. Správní orgán tedy postupoval v rozporu s § 125f odst. 4 silničního zákona, když nezjišťoval totožnost pachatele přestupku. Správní delikt provozovatele vozidla je přitom deliktem subsidiárním, kdy nejdříve má být potrestán pachatel přestupku, případně až poté provozovatel vozidla. Správní orgán toto nerespektoval a zásadně tak krátil práva žalobce.

Stejně neúplně pak správní orgán postupoval i při zjišťování totožnosti pachatele přestupku ze dne 17. 5. 2015, kdy vozidlo řídila totožná osoba.

Žalobce k přestupkům ze dne 1. 4. 2015 a 28. 5. 2015 shodně jako k předcházejícím přestupkům namítal, že správní orgán vyhotovil výzvu k úhradě určené částky také v případě přestupku. V návaznosti na výzvu k podání vysvětlení, kterou poté správní orgán doručil žalobci, žalobce správnímu orgánu sdělil totožnost řidiče vozidla. Správní orgán pak ve zjišťování totožnosti pachatele přestupku ze dne 1. 4. 2015 a 28. 5. 2015 postupoval stejně nedůsledně, jako v případě přestupku ze dne 23. 2. 2015. Žalobce tak namítal, že i v předmětné věci bylo řízení o správním deliktu zahájeno v rozporu s § 125f odst. 4 silničního zákona, když správní orgán zahájil řízení s provozovatelem vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Správní orgán znal totožnost pachatele přestupku, měl tedy zahájit řízení o správním deliktu s touto osobou. Zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla s žalobcem bylo pro žalobce překvapivé, neboť žalobce se legitimně domníval, že správní orgán zahájí řízení o přestupku s oznámeným řidičem.

K přestupku ze dne 23. 2. 2015 žalobce dále namítal, že přenosná dopravní značka B 28 byla na dané místo umístěna až poté, co řidič na daném místě zaparkoval. Řidič vozidla na daném místě zaparkoval dne 22. 2. 2015 ve večerních hodinách, kdy na daném místě žádná dopravní značka zakazující zastavení nebyla. Ve spise je pak fotografie ze dne 23. 2. 2015 z času 7:58, na které je vyfoceno dané dopravní značení. Ve spise ale absentuje jakýkoliv důkaz o tom, kdy bylo dopravní značení na dané místo umístěno. Dopravní značka tak byla s největší pravděpodobností umístěna až poté, co řidič na daném místě zaparkoval. Informace o umístění dopravní značky přitom byly pro posouzení věci zcela zásadní. Jestliže ve spise absentují, ostatní důkazy svědčící o údajném protiprávním jednání řidiče pak nejsou relevantní. Řidiči nemůže být přičítáno k tíži, že měl parkovat v působnosti dopravní značky B 28, jestliže tato přenosná dopravní značka byla na dané místo umístěna až se zpožděním. Řidič se tak nedopouštěl žádného přestupku. Jestliže se pak řidič vozidla nedopustil přestupku, tak ani provozovatel vozidla nemohl být shledán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla, neboť dle § 125f odst. 2 písm. b) silničního zákona, provozovatel vozidla za správní delikt odpovídá pouze v případě, že jednání naplňuje znaky přestupku.

Nadto, údajný čas a datum pořízení fotografií není součástí samotné fotografie, ale byl vložen pod fotografii. Je zřejmé, že čas byl pod fotografie vložen dodatečně. Je tedy možné, že městská policie pořídila fotografie vozidla žalobce v době, kdy řidič parkoval na daném místě zcela řádně, a až následně pořídila fotografie dopravního značení. Není přitom obtížné pak k fotografiím dodat takový čas a datum, který svědčí pro přestupkové jednání řidiče vozidla. Ve spise tak absentuje jakýkoliv důkaz svědčící o protiprávním jednání řidiče. Z daného je zřejmé, že se řidič vozidla žádného přestupku nedopustil, a tedy ani žalobce nemohl být shledán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla.

K samotnému skutku ze dne 1. 4. 2015 pak žalobce namítal, že správní orgán nijak neprokázal, že by řidič vozidla skutečně parkoval na chodníku. Tato skutečnost vyplývá pouze z úředního záznamu, který nemůže být považován za důkazní prostředek a nemůže být proveden k důkazu. K tomu žalobce odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu

č. j. 1 As 96/2008, ze dne 22. 1. 2009: „*Úřední záznam o tom, že byl spáchán přestupek a kdo je z jeho spáchání podezřelý, poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci; nelze jej však považovat za důkazní prostředek (§ 51 odst. 1 správního řádu z roku 2004). K dokazování průběhu událostí popsaných v úředním záznamu slouží mj. svědecký výslech osoby, která úřední záznam pořídila, nikoli tento záznam sám.*“ Ani z přiložené katastrální mapy pak není nijak zřejmé, že by řidič vozidla stál na chodníku. Z fotografií ve spise je přitom evidentní, že se nejedná o chodník. Ve spise tak absentuje jakýkoliv důkaz svědčící o protiprávním jednání řidiče.

K přestupku ze dne 28. 5. 2015 žalobce uvedl, že správní orgán neprokázal, že by k přestupku skutečně došlo. Tato skutečnost vyplývá pouze z úředního záznamu, a jak již bylo uvedeno výše, tento nemůže být proveden k důkazu.

Z fotografií ve spise pak není nijak zřejmé, že by za čelním sklem vozidla žalobce skutečně nebyl umístěn parkovací lístek. Fotografie jsou natolik nekvalitní, že na základě žádné z fotografií nelze jednoznačně říci, že ve vozidle není umístěn parkovací lístek. Ačkoliv je na fotografiích několikrát zachyceno čelní sklo vozidla žalobce, ve skle se odráží okolí vozidla a není tak jasně vidět prostor za samotným čelním sklem. K tomu se žalobce odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 2. 2016, č. j. 30A 80/2015 – 43. Krajský soud v tomto rozsudku ve zcela totožné věci uvedl, že nelze ke stanovení viny užít fotografie, které jsou nekvalitní a ze kterých není jednoznačně zřejmé přestupkové jednání obviněné osoby.

Podle žalobce byl k fotografiím dodatečně připojen datum a čas spáchání a jak uvedl žalobce výše, není vyloučené, že čas a datum pořízení fotografie nebyl pozměněn, neboť k fotografiím musel být jednoznačně přidán dodatečně.

Nadto ani z podkladů pro rozhodnutí není zřejmé, jakým způsobem byl čas spáchání údajného přestupku zjištěn a zda byl měřen certifikovaným měřidlem. Bude-li žalobce spekulovat o tom, že čas byl zjištěn z hodinek, telefonu, či času ve fotoaparátu městské policie, pak takové měřidlo je pracovním měřidlem dle § 3 odst. 1 písm. c) zákona o metrologii. Pro stanovení sankcí je však nutno užít toliko stanovených měřidel (ust. § 3 odst. 3 písm. b) zákona o metrologii). Z uvedeného důvodu nelze informaci o času zjištění přestupku brát za průkaznou, neboť situace je obdobná, jako v případě, že by rychlost vozidla měřil policista namísto stanoveného měřidla (certifikovaným, atestovaným, kalibrovaným a ověřeným radarem nebo lidarem) např. podle navigace v telefonu (tj. pracovním měřidlem).

Žalobce přitom zastával názor, že jeho vozidlo bylo na daném místě zaparkováno až o dva dny později, tj. dne 30. 5. 2015, kdy na daném místě bylo povoleno parkování bez parkovacího lístku. Skutkový stav tak nebyl dostatečně zjištěn.

Žalobce namítal, že žalovaný potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvého stupně, ač jeho vydání nepředcházelo nařízením ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za osobní účasti žalobce. Žalobce byl přesvědčen, že takový postup krátil žalobce na svém právu dle čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c. Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobce má právo

na to, aby jeho věc byla projednána, a to za přítomnosti jeho a jeho obhájce a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům (uplatnění zásady bezprostřednosti). Žalobce přitom nekonání ústního jednání uplatnil i jako odvolací námitku a jeho nařízení se dožadoval již v rámci řízení. Obviněný ze správního deliktu má právo na požití obdobných práv, jako obviněný z přestupku či trestného činu. Obvinění ze správního deliktu provozovatele vozidla spadá do pojmu „trestních obvinění“. V takovém případě je nutné, v analogii s trestním řádem (ust. § 2 odst. 11), jakož i zákonem o přestupcích (ust. § 74 odst. 1), konat ústní jednání, jakož je i nutné aplikovat právě ust. čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. K tomu žalobce odkazoval na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 4. 2015, č. j. 15A 14/2015-35, ve kterém krajský soud konstatoval, že *„Pokud tedy přestupkový zákon stanovuje správním orgánům v prvním stupni jednoznačnou povinnost konat ve věcech přestupků ústní jednání (srov. § 74 odst. 1 věta první), je nutné s ohledem na srovnatelný charakter správních deliktů a přestupků, jejich začlenění pod čl. 6 odst. 1 Úmluvy a skutečnost, že zařazení určitého konání či opomenutí do kategorie přestupků nebo správních deliktů závisí jen na trestní politice státu, dovodit stejnou povinnost u pro řízení o správních deliktech.“* K nutnosti nařízení ústního jednání ve věci řízení o správním deliktu provozovatele vozidla se vyjadřoval i Krajský soud v Hradci Králové např. v rozsudku ze dne 29. 4. 2015, č. j. 30A 56/2014-35, kde potvrdil názor žalobce ohledně nutnosti nařízení ústního jednání. Především ale žalobce odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015 – 30. Rozsudek NSS je na věc zcela přílehavý, neboť NSS zde jednoznačně vyjádřil povinnost správních orgánů konat ústní jednání i v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Odkaz žalovaného na rozsudek NSS ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46 není případný, neboť tento rozsudek již by překonán. Žalobce shledával takové pochybení zásadním, neboť provozovatel vozidla, který nese objektivní odpovědnost, nemůže předkládat žádná skutková tvrzení, neboť na místě spáchání přestupku zpravidla osobně nebyl, a tedy může vycházet toliko z prováděných důkazů.

Žalobce se neztotožnil ani s úvahami, které vedly správní orgán prvního stupně ke stanovení výše sankce. Správní orgán žalobci udělil pokutu nad polovinou zákonem stanoveného rozpětí. Správní orgán jako jedinou polehčující okolnost hodnotil, že *„předmětným jednáním nebyla způsobena hmotná škoda“*. Správní orgán prvního stupně měl jako polehčující okolnost hodnotit i skutečnost, že žalobce sdělil správnímu orgánu totožnost řidičů vozidla a měl tak evidentně zájem na tom, aby byli řidiči vozidla za své protiprávní jednání potrestáni. Správní orgán naopak jako přitěžující okolnost hodnotil skutečnost, že provozovatel spáchal více správních deliktů. Žalobce měl za to, že takové hodnocení je nesprávné, neboť žalobce jako provozovatel vozidla správní delikty spáchat nemohl, protože jeho odpovědnost je pouze objektivní a žalobce osobně fakticky žádný správní delikt nespáchal. Žalobce tak zastával názor, že správní orgán měl určit výši sankci na samé spodní hranici zákonného rozpětí, a to ve výši 1 500 Kč.

Na základě výše uvedeného je dle názoru žalobce rozhodnutí žalovaného nezákonné, neboť vydání rozhodnutí žalovaného nepředcházely zákonné kroky správního orgánu prvního. Správní orgán dále neprokázal, že k přestupkům skutečně došlo a provozovatel vozidla tak může být shledán vinným ze správního deliktu provozovatele vozidla. Správní orgán nenařídil ve věci ústní jednání, ačkoliv je ve věci správního deliktu povinně nařizováno. Správní orgán pak nedostatečně odůvodnil výši udělené sankce.

Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalobci k dalšímu řízení.

Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný uvedl, že žalobce označil jako řidiče v době přestupku pana L.Y., nar. ..., ... Žalovaný předně odkazoval na napadené rozhodnutí, kde se otázkou vedení řízení o správním deliktu velmi podrobně zabýval a uváděl všechny skutečnosti, které jej vedly k závěru, že je jmenovaný osobou, která je z pohledu správního orgánu nekontaktní a proč bylo na místě odložit podezření ze spáchání přestupku a zahájit vlastní řízení o správním deliktu. Žalovaný k této osobě údajného řidiče poznamenal, že jmenovaný je jako řidič opakovaně uváděn v případech, kde figuruje jako obecný zmocněnec výhradně společnost Fleet Control s.r.o. a poté jako právní zástupce pan Mgr. Jaroslav Topol, přičemž provedeným šetřením na Ministerstvu vnitra, pak správní orgán I. stupně zjistil, že uvedená osoba byla správně vyhoštěna od 27. 4. 2011 do 22. 10. 2014. Ke dni 24. 8. 2015 nebyla jmenovaná osoba v evidenci Cizineckého informačního systému hlášena k pobytu.

Žalovaný dále uváděl, že v případě, že se strážníkům nepodařilo identifikovat osobu řidiče v místě přestupku, mohl stěžejní vysvětlení uvést pouze žalobce, coby provozovatel vozidla. To žalobce učinil prostřednictvím svého zmocněnce písemně, což má stejnou váhu jako faktické podání vysvětlení před správním orgánem, přičemž uvedl jako řidiče výše jmenovaného cizince. Žalobce byl předvolán k podání vysvětlení, na které nereagoval. Nebyl žádný důvod jej opakovaně předvolávat k podání vysvětlení. Správní orgán neměl žádnou reálnou možnost pokračovat v šetření. Správní orgán I. stupně učinil veškeré kroky ke zjištění totožnosti řidiče.

Žalovaný dále konstatoval, že nemá na podkladě předložené spisové dokumentace žádnou pochybnost, že by dopravní značení v době spáchání přestupku v místě nebylo umístěno, tak je zachyceno na fotografii. Navíc žalobce po celou dobu řízení tuto námitku nevznnesl a správní orgán I. stupně neměl důvod se touto okolností hlouběji zabývat, když podklady ve spisové dokumentaci o osazení dopravního značení svědčí dostatečně. Žalovaný měl za to, že v tomto ohledu lze analogicky odkázat např. na závěry vyslovené v rozsudku NSS č. j. 1 As 83/2013 - 62 ze dne 4. 12. 2013. Dle okolností případu lze podle žalovaného z takového postupu vyvozovat účelovost takto uplatněných skutkových tvrzení.

Až v žalobě jsou vznášeny námitky na nutnost konání ústního jednání, na nedostatečně zjištěný skutkový stav přestupku jako takového atd. Žalovaný měl však za to, že v řízení o správním deliktu nastává jiná situace, kterou nelze ztotožňovat se stavem, kdy je přestupek projednáván v přestupkovém řízení. V řízení o správním deliktu se žalobce mohl zbavit své odpovědnosti pouze tím, že by prokázal, že jeho vozidlo či tabulka registrační značka byla odcizena, nebo že požádal o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel (ust. § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu). Pokud se tedy žalobce jako provozovatel zmíněného vozidla až v žalobě pokouší vnést pochybnosti do přestupku jako takového, je to dle žalovaného zcela irrelevantní. Žalobce v podstatě nepřímě obviňuje strážníky, že uvádějí ve svých podkladech nepravdu a že manipulovali s fotografiemi, když označují jednání nezjištěného řidiče za přestupek, aniž by k tomu uvedl nějaké relevantní důkazy, které by byly schopné samy o sobě vyvrátit jasné závěry opřené o dostatečné podklady svědčící o přestupkovém jednání neznámého řidiče zmíněného vozidla. V řízení o správním deliktu se

již neposuzuje to, zda byl či nebyl přestupek spáchán, když o jeho existenci svědčí zmíněné podklady, protože přestupkové řízení již bylo skončeno, ale jedná se již o jeho objektivní odpovědnost, které se může zprostit jen na základě zcela jasně zákonem daných výše popsaných liberačních důvodů. V řízení o správním deliktu se již žalobce nemůže „vyvinít“ ze spáchání přestupku, neboť se zde zkoumá pouze jeho odpovědnost za zmíněný správní delikt, která má objektivní charakter, přičemž liberační důvody jsou jasné a nezahrnují právě možnost dodatečně se „vyvinít“ ze spáchání přestupku.

Žalobce dále napadal, že stejně neúplně při zjišťování pachatele přestupku postupoval správní orgán i u přestupků ze dnů 17. 5. 2005 a 28. 5. 2015. K tomuto žalovaný tvrdil, že i v těchto případech žalobce uvedl jako údajného řidiče výše uvedeného cizince pana L.Y. Správní orgán I. stupně postupoval obdobně jako v prvním případě a žalovaný plně odkazoval na výše uvedenou argumentaci, proč tento postup považuje za souladný se zákonem.

K obdobné námitce žalobce týkající se i přestupku ze dne 1. 4. 2015, žalovaný uvedl, že i v tomto případě byly dle jeho názoru provedeny veškeré úkony za účelem zjištění osoby řidiče, které lze po správním orgánu požadovat. Žalobce v tomto případě jako řidiče sdělil pana J.F., nar. ..., tomu se nepodařilo předvolání k podání vysvětlení doručit. Správní orgán I. stupně po neúspěšném pokusu o předvolání jmenovaného k podání vysvětlení, neměl žádnou jinou možnost, jak vypátrat, kde se výše uvedená osoba nachází. Naopak je třeba uvést, že vlastnictví zavazuje a bylo jen na odvolateli, aby sdělil co možná nejvíce kontaktních údajů jmenované osoby, resp. adresu na které by nebyl jmenovaný neznámý. Odvolací správní orgán na tomto místě zdůraznil, že s vlastnictvím motorového vozidla jsou spojena nejen práva, ale též povinnosti. Je na svobodné vůli vlastníka vozidla, zda umožní užít své vozidlo jiné osobě či nikoliv, resp. jak si toto vozidlo zajistí. Umožní-li ať již výslovně nebo konkludentně užít vozidlo jiné osobě, činí tak s vědomím, že může nést odpovědnost za správní delikt dle § 125f odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru odvolacího správního orgánu doléhá na věc odvolatele argumentace obsažená v rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 11. 2013, čj. 51 A 23/2013 – 21.

Tvrzení žalobce, že správní orgán I. stupně postupoval protizákonně je zcela nedůvodné, stejně jako jeho tvrzení, že správní orgán I. stupně musel zahájit řízení o přestupku s konkrétní osobou řidiče. To by bylo možné pouze v případě, že by byl na podkladě jím uvedených údajů řidič bezpochyby ustanoven, jinými slovy, že by ve věci uvedená osoba podala vysvětlení, na podkladě kterého by nebylo o sobě řidiče v době spáchání přestupku žádných pochyb. V opačném případě by to totiž znamenalo možnost uvádět provozovateli vozidel jakékoliv osoby (ať tuzemské či zahraniční), které by ve skutečnosti neměly s přestupkem nic společného, a jen by se jim např. z důvodu neznámého pobytu nedařilo doručit písemnost a následně by byly zcela bezdůvodně postiženy za přestupek, který by ve skutečnosti nespáchaly. Účelem právní úpravy však není umožnit provozovatelům se tímto velmi jednoduchým způsobem zbavit odpovědnosti za deliktní jednání, nýbrž jejím smyslem je jednoduše řečeno postihnout buď přestupek, a pokud tak nelze, tak za přesně stanovených zákonných podmínek postihnout provozovatele vozidla, tak aby protiprávní jednání nezůstalo nepotrestáno. V takovém případě byl další postup správního orgánu I. stupně vůči odvolateli zcela odůvodněný.

Žalobce k tomuto přestupku namítal, že nebylo dostatečně zjištěno, že nezjištěný řidič parkoval na chodníku. Toto žalovaný naopak považoval za zcela prokázané, a to nejen z úředního záznamu zakročujících strážníků, ale též z katastrální mapy, kterou opatřil při prověřování přestupku správní orgán I. stupně a která je součástí spisu. Závěr správního orgánu, že protiprávní jednání nezjištěného řidiče vykazuje znaky přestupku, byl zcela odůvodněný.

K obdobné argumentaci přistoupil žalobce i ve věci přestupku ze dne 28. 5. 2015, kdy tvrdil, že na místě bylo vozidlo zaparkováno až o dva dny později, tedy v době, kdy se v místě parkovalo bez poplatku, neboť není vyloučeno, že strážníci opět s fotografiemi nedovoleně manipulovali a čas a datum mohl být z jejich strany pozměněn. Pořízené fotografie považoval žalobce za nekvalitní do té míry, že na jejich základě nelze jednoznačně říci, že ve vozidle není umístěn parkovací lístek. I na tomto místě žalovaný opakoval, že považuje za zcela irelevantní, pokud se žalobce jako provozovatel zmíněného vozidla až v žalobě pokouší vnést pochybnosti do přestupku jako takového. Žalobce opět v podstatě nepřímě obviňuje strážníky, že uvádějí ve svých podkladech nepravdu a že manipulovali s fotografiemi, aniž by k tomu uvedl nějaké relevantní podklady, které by byly schopné samy o sobě vyvrátit jasné závěry opřené o dostatečné podklady svědčící o přestupkovém jednání neznámého řidiče zmíněného vozidla.

K námitce žalobce k nutnosti nařídit ve věci řízení o správním deliktu ústní jednání žalovaný uvedl, že má za to, že je v řízení o správních deliktech pro zachování práv účastníka řízení plně dostačující provedení dokazování mimo ústní jednání tak, jako tomu bylo v případech žalobce. Tento názor žalovaný opírá o závěry Krajského soudu v Plzni vyjádřené v rozsudcích č. j. 57 A 41/2014, 57 A 42/2014-38 a 57 A 51/2014- 34 ze dne 20. 7. 2015 a rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 110/2015-46 ze dne 22. 10. 2015, ze kterých vyplývá, že není bezpodmínečně nutné za tímto účelem v řízení o správních deliktech nařizovat ústní jednání, přičemž zásada bezprostřednosti je splněna již provedením dokazování mimo ústní jednání. Situace nezbytnosti nařídit v případě odvolatele ústní jednání nenastala. Plně dostačující bylo dle názoru žalovaného provedení dokazování mimo ústní jednání, o jehož konání byl žalobce vyrozuměn, takže se jej mohl zúčastnit. Stejně tak byl vyrozuměn o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí. Veškerá práva žalobce považoval žalovaný za zachované.

Co se týče námítky nesprávně uložené sankce, tu považoval žalovaný za zcela adekvátní projednávané věci. Slovní formulace, že žalobce „spáchal“ správní delikty toto nemůže změnit (i když vhodnější by bylo uvedení, že se dopustil správních deliktů), Na věc to však materiálně nikterak nemá vliv, neboť předmětem řízení byly skutečně čtyři správní delikty žalobce, coby provozovatele vozidla. Jako polehčující okolnost nemohlo být rozhodně hodnoceno, že žalobce uvedl osoby řidičů, když jeho počínání bylo zjevně účelové, s cílem zbavit se zániku jeho deliktů odpovědnosti.

Součástí **správního spisu** je oznámení o přestupku ze dne 23. 2. 2015 a úřední záznam z téhož dne. Z uvedených dokumentů vyplývá, že dne 23. 2. 2015 bylo s vozidlem Volkswagen (dále jen „VW“), RZ ..., jehož je žalobce majitelem, parkováno nejméně v době od 7:50 do 9:05hod v Dřevěné ulici v Plzni v úseku označeném svislou dopravní značkou B

28 (zákaz zastavení). Dále je součástí spisu fotodokumentace, ze které je zřetelně poznat vozidlo žalobce stojící ve shora uvedené ulici v působnosti značky zákazu zastavení, a to dne 23. 2. 2015 nejméně v době od 7:50 do 9:05 hod. Žalobce byl vyzván k uhrazení určené částky výzvou ze dne 4. 3. 2015, č. j. MMP/040012/15, kdy byl zároveň poučen, že jestliže neuhradí správním orgánem určenou částku za spáchaný správní přestupek ve smyslu § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, může zdejšímu správnímu orgánu sdělit údaje o totožnosti vozidla řidiče v době spáchání přestupku. Žalobce sdělil správnímu orgánu prostřednictvím svého zmocněnce, společnosti FLEET Control, s.r.o., že v uvedené době měl vozidlo k užívání pan L.Y., nar. ..., bytem ... Pan L.Y. byl poté výzvou ze dne 15. 4. 2015, č. j. MMP/043012/15 vyzván, aby se dostavil dne 11. 5. 2015 k podání vysvětlení. Tato písemnost nebyla panu Y. doručena. Proto byl poté vyzván k podání vysvětlení výzvou ze dne 22. 5. 2015 žalobce, neboť byl provozovatelem shora uvedeného vozidla VW, RZ ..., jehož řidič se dne 23. 2. 2015 dopustil spáchání přestupku. Žalobce se k podání vysvětlení nedostavil.

Záznamem o odložení věci ze dne 5. 8. 2015 správní orgán řízení ve věci přestupku ze dne 23. 2. 2015 podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil. V odůvodnění mimo jiné uvedl, že provedenou lustrací v evidenci obyvatel, prováděnou již v totožném přestupku také ze dne 23. 2. 2015 ze strany řidiče vozidla tov. zn. Škoda Fabia, RZ:..., kde také zmocněnec společnost FLEET Control, s.r.o., sděluje totožnou osobu řidiče L.Y., nebyla tato osoba mezi obyvateli ČR nalezena. Současně bylo správnímu orgánu známo, že zmocněnec společnost FLEET Control, s.r.o., osobu L.Y. uvedla opakovaně, a to v nejméně dalších 3 řízeních různých provozovatelů. Vznikla tak důvodná pochybnost, že by se takováto osoba přestupku dopustila.

Dále je součástí správního spisu oznámení o přestupku ze dne 1. 4. 2015 a úřední záznam z téhož dne, z nichž vyplývá, že dne 1. 4. 2015 bylo se shora specifikovaným vozidlem žalobce parkováno v Křižíkových sadech, a to na chodníku, kde toto není dopravní značkou povoleno. K tomu byla pořízena fotodokumentace, ze které jednoznačně vyplývá, že žalobce v době nejméně od 9:10 do 13:09 stál v Křižíkových sadech (pod terasou restaurace Mansfeld) na chodníku, kde toto nebylo žádnou dopravní značkou povoleno. Žalobce byl vyzván k uhrazení určené částky výzvou ze dne 14. 4. 2015, č. j. SZ MMP/069686/15, kdy byl zároveň poučen, že jestliže neuhradí správním orgánem určenou částku za spáchaný správní přestupek ve smyslu § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, může zdejšímu správnímu orgánu sdělit údaje o totožnosti vozidla řidiče v době spáchání přestupku. Výzvou ze dne 25. 5. 2015 byl žalobce vyzván k podání vysvětlení. Podáním ze dne 19. 6. 2015 žalobce sdělil správnímu orgánu (opět prostřednictvím svého zástupce společnosti FLEET Control, s.r.o.), že se nemůže dostavit k podání vysvětlení a sdělil, že vozidlo v předmětný den řídil rodinný přítel pan J.F., nar...., bytem ... Žalobce dále odepřel výpověď, neboť se jedná o sobu blízkou, kterou nechce vystavit riziku stíhání pro spáchání přestupku. Pan J.F. byl následně správním orgánem předvolán k podání vysvětlení. Výzva však nebyla doručena a písemnost se správnímu orgánu vrátila jako nedoručená, jelikož byl adresát na adrese neznámí. Správní orgán s ohledem na to, že nešlo nezpochybnitelně ustanovit řidiče vozidla v době spáchání přestupku, věc podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil.

Dne 18. 5. 2015 bylo sepsáno další oznámení o přestupku a úřední záznam. Z nich je zřejmé, že daného dne bylo s vozidlem žalobce parkováno v době od 8:15 hodin před domem č. p. 11 na náměstí Republiky v Plzni, přičemž vozidlo stálo méně než 5m před přechodem pro chodce a tvořilo překážku v provozu na pozemní komunikaci. Přestupkové jednání řidiče vyplývá i z pořízené fotodokumentace ze dne 17. 5. 2015, která je součástí spisu, a ze které je zřetelně poznat vozidlo žalobce stojící těsně před přechodem pro chodce. Žalobce byl opět vyzván k uhrazení určené částky, a to výzvou ze dne 29. 9. 2015. Následně byl předvolán k podání vysvětlení. Žalobce sdělil správnímu orgánu prostřednictvím svého zmocněnce, společnosti FLEET Control, s.r.o., že v uvedené době měl vozidlo k užívání pan L.Y. nar. ..., bytem ..., který byl taktéž správním orgánem výzvou ze dne 3. 8. 2015 předvolán k podání vysvětlení. Tato výzva mu ovšem nebyla doručena z důvodu, že byl na adrese neznámý. Podáním ze dne 17. 8. 2015 žalobce odmítl výpověď, neboť by jejím provedením vystavil sebe nebo osobu blízkou riziku postihu.

Správní orgán požádal Krajské ředitelství Policie hl. Města Prahy o informace k panu L.Y., která přípisem ze dne 7. 4. 2015 sdělila, že provedla šetření v Cizineckém informačním systému a bylo zjištěno, že daná osoba byla nalezena v dostupných evidencích, s tím že byla vedena od 27. 4. 2011 do 22. 10. 2014 v evidenci nežádoucích osob.

Policie ČR, Krajské ředitelství Plzeňského kraje poté poskytlo správnímu orgánu informaci, že osoba L.Y. je státním příslušníkem Čínské lidové republiky. Bylo mu uloženo správní vyhoštění s platností do 22. 10. 2014. Od této doby neměl a doposud nemá na území ČR povolen žádný pobyt.

Dále je součástí správního spisu úřední záznam, ze dne 25. 8. 2015, ve kterém je uvedeno, že bylo šetřením zjištěno, že osoba L. Y. je označování společností FLEET Control, s.r.o, jako řidič i v jiných případech vedených u zdejšího správního orgánu (např. MMP/194517/14, MMP/110772/15, MMP/104581/15).

Správní orgán (ve věci přestupku ze dne 18. 5. 2015) následně vzhledem ke shora uvedenému věc podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil.

V oznámení o přestupku a úředním záznamu ze dne 29. 5. 2015, je uvedeno, že vozidlo žalobce bylo zaparkováno dne 28.5.2015-29. 5. 2015 na nám. Republiky v Plzni, v úseku označeném dopravní značkou IP13c (parkoviště s parkovacím automatem) bez uhrazeného parkovacího poplatku. Daný přestupek byl opět fotograficky zdokumentován. Na výzvu k uhrazení částky ze dne 8. 6. 2015 a na výzvu ze dne 21. 7. 2015 k podání vysvětlení reagoval žalobce podáním ze dne 30. 7. 2015, ve kterém uvedl, že vozidlo opět řídil pan L.Y.

Následně s ohledem na zjištění k osobě pana L.Y. správní orgán řízení ve věci přestupku ze dne 29. 5. 2015 podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil.

Vzhledem k tomu, že žalobce i žalovaný souhlasili s rozhodnutím o věci samé bez jednání, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), o věci samé bez jednání.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Žaloba není důvodná.

Soud se neztotožnil s tvrzením žalobce, že žalovaný neprovedl dostatečné kroky ke zjištění řidiče vozidla, v jednotlivých případech přestupků ze dne 23. 2. 2015, 1. 4. 2015, 18. 5. 2015, 29. 5. 2015.

Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.

Výkladem tohoto ustanovení se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 (rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz), kde v bodech 16 až 18 uvedl, že „podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě [§ 125f odst. 4 písm. a)], nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno [§ 125f odst. 4 písm. b)]. Toto ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, čj. 1 As 131/2014 – 45). „Přednost“ odpovědnosti za přestupek je patrná i z § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel úpravy správního deliktu provozovatele vozidla, kterým bylo postihnout tzv. problematiku osoby blízké. V případech překročení maximální povolené rychlosti naměřeného pomocí automatických radarů a v případech nesprávného parkování, správní orgány často jednoznačně zjistily spáchání přestupku, ale při zjišťování totožnosti pachatele byly odkázány na vysvětlení podané registrovaným provozovatelem vozidla. Pokud provozovatel odepřel podání vysvětlení s tím, že by jím vystavil postihu osobu blízkou (§ 60 odst. 1 věta za středníkem zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů), správní orgány se ocitly ve stavu důkazní nouze a věc odložily, protože při množství podobných dopravních přestupků bylo vyloučeno zjišťovat totožnost přestupců jinými způsoby. Cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla bylo, aby zmíněná deliktární jednání nezůstala nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla, kterému byla § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanovena povinnost zajistit, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích (viz zápis z hlasování v Poslanecké sněmovně o návrhu novely zákona o silničním provozu vráceném Senátem ze dne 6. 9. 2011, dostupný na www.psp.cz). Kasační soud se vyjádřil k účelu úpravy, jež byla do

zákona o silničním provozu vložena novelou provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, čj. 3 As 7/2014 – 21: „Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou.“ Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. Dobrý příklad poskytuje věc řešená Krajským soudem v Hradci Králové v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, čj. 30 A 92/2013-27, kde provozovatelem vozidla byla autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu údaje o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, a přiložila příslušnou nájemní smlouvu; krajský soud uzavřel, že správní orgány měly vyvinout větší úsilí ke kontaktování označené obchodní společnosti a jejího jednatele, který dle sdělení provozovatele vozidlo osobně přebíral. Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014-21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt“.

Významné jsou i závěry Nejvyššího správního soudu uvedené v rozsudku ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 107/2004-48, publikovaném pod č. 869/2006 Sb. NSS, kde kasační soud uvedl: „Zneužitím práva je situace, kdy někdo vykoná své subjektivní právo k neodůvodněné újmě někoho jiného nebo společnosti; takovéto chování, jímž se dosahuje výsledku nedovoleného, je jenom zdánlivě dovolené. O chování toliko zdánlivě dovolené jde z toho důvodu, že objektivní právo nezná chování zároveň dovolené a zároveň nedovolené; vzhledem k tomu, že ze zásady *lex specialis derogat legi generali* vyplývá, že zákaz zneužití práva je silnější, než dovolení dané právem, není takové chování výkonem práva, ale protiprávním jednáním (viz. Knapp, V.: *Teorie práva*. C. H. Beck, Praha, 1995, s. 184 - 185). Výkonu práva, který je vlastně jeho zneužitím, proto soud neposkytne ochranu. Právo je jedním ze společenských normativních systémů; je tedy nerozlučně spjata s existencí společnosti, kterou svým regulativním působením významně ovlivňuje. Ukolem práva jako společenského normativního systému je zabezpečit reprodukci společnosti a tedy i vůbec její řádné fungování. Aby společnost nebyla pouhým souhrnem autonomních individuí, sledujících výlučně své vlastní zájmy, potřeby a toliko svůj prospěch, a nerespektujících zájmy, potřeby a prospěch ostatních, resp. celku, musí ve společnosti existovat i určitá shoda ohledně základních hodnot a pravidel vzájemného soužití. Z tohoto pohledu je evidentní, že právní řád nemůže být hodnotově neutrální, ale musí obsahovat, chránit a prosazovat alespoň hodnoty,

kteře umožňují bezporuchové soužití jednoho člověka s lidmi dalšími, tedy život člověka jako člena společnosti. V tomto svém regulativním působení musí právo předkládat svým adresátům racionální vzorce chování, tedy takové vzorce, které slouží k rozumnému uspořádání společenských vztahů. To je příkaz nejen pro zákonodárce, ale i pro adresáty právních norem a orgány, které tyto právní normy autoritativně interpretují a aplikují; smyslu práva jako takového odpovídá pouze takový výklad textu právního předpisu, který takové uspořádání vztahů ve společnosti respektuje. Výklad, který by – při existenci několika různých interpretačních alternativ – racionalitu uspořádání společnosti pomíjel, nelze považovat za správný a závěr, k němuž dospívá, potom důsledně vzato nelze považovat ani za existující právo, a to z toho důvodu, že se přičí základnímu smyslu práva. Ostatně odedávna platí, že znát zákony neznamena znát jenom jejich text, ale především pochopit jejich smysl a působení; obdobné platí o právu samém. Při existenci několika -pokračování- 8 57 A 30/2016 interpretačních alternativ tedy takové chování, které není v souladu s požadavkem rozumného uspořádání společenských vztahů, je chováním protiprávním; takové chování může mít zároveň povahu zneužití subjektivního práva“.

Smyslem oprávnění „sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku“ je umožnit provozovateli sdělit správním orgánům údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku, neboť je to právě provozovatel vozidla, kdo na základě své předchozí úvahy umožnil jiné osobě užívat jím provozované vozidlo.

Ze správního spisu jednoznačně vyplývá, že správní orgán v každém jednotlivém případě žalobci, jakožto provozovateli vozidla, který je podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu povinen zajistit, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, výzvu, ve které popsal protiprávní jednání neznámého řidiče a současně ho v souladu s § 10 odst. 4 zákona o silničním provozu vyzval, aby sdělil údaje potřebné k určení totožnosti osoby, která v uvedenou dobu zmiňované vozidlo řídila. Žalobce měl správnímu orgánu sdělit jméno, příjmení, datum narození a adresu trvalého pobytu této osoby.

Žalobce k výzvám, sdělil jména 2 řidičů (J.F. a L.Y.). Jak vyplývá již ze shora uvedeného, správní orgán k osobě řidiče L.Y., který se měl dopustit přestupků ze dne 23.2.2015, 18. 5. 2015 a 29.5.2015, zjistil, že je státním příslušníkem Čínské lidové republiky. Bylo mu uloženo správní vyhoštění s platností do 22. 10. 2014. Od této doby neměl a doposud nemá na území ČR povolen žádný pobyt. J.F. (údajný pachatel přestupku ze dne 1. 4. 2015) byl poté na adrese neznámý. Správní orgán ve všech čtyřech případech vyzval žalobce k podání vysvětlení, tento se ovšem nedostavil a odepřel svou výpověď s odůvodněním, že by tím vystavil sebe nebo osobu blízkou nebezpečí stíhání pro spáchání přestupku.

Soud k tomu uvádí, že ani skutečnost, že provozovatel vozidla sdělí správnímu orgánu údaje o totožnosti údajného řidiče, nutně neznamena, že se provozovatel vozidla zproští odpovědnosti za správní delikt. Z tohoto důvodu musí být provozovatel vozidla vždy schopen správním orgánům zásadně předestřít takovou skutkovou verzi reality, která se bude jevit jako věrohodná, a která se bude moci stát předmětem dokazování, resp. učinění nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku. Žalobce žádnou věrohodnou skutkovou verzi reality nepředestřel. Naopak o nevěrohodnosti jeho verze svědčí skutečnost, že za osobu řidiče

označil pana L.Y., kterému bylo uloženo správní vyhoštění a v současné době nemá povolen žádný pobyt, přičemž tato osoba je dle zjištění správního orgánu často uváděna zástupcem žalobce v obdobných případech a navíc byla za řidiče označena v totožném přestupku z téhož ze dne 23. 2. 2015, kdy měla řídit vozidlo tov. zn. Škoda Fabia, RZ:...

Soud dále uvádí, že postupu prvoinstančního orgánu není co vytknout. Disponoval-li prvoinstanční orgán strohým žalobcovým sdělením o údajném řidiči vozidla a výše uvedenými skutkovými zjištěními významně zpochybňujícími jeho věrohodnost, nebylo povinností prvoinstančního orgánu činit žádné další kroky směřující k určení totožnosti přestupců v jednotlivých případech. Žalobce správním orgánům nepředestřel skutkovou verzi reality, která by se jevila jako věrohodná a která by se mohla stát předmětem dokazování, resp. učinění nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku, kdy toto mohl učinit např. při podání vysvětlení, na něž byl v každém jednotlivém případě předvolán. Přičemž správní orgán nebyl povinen účast žalobce na podání vysvětlení pomocí jakéhokoli opatření dále vynucovat.

Soud má na základě uvedeného za to, že správní orgán ve všech jednotlivých případech učinil správně, když odložil věc podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích, neboť učinil veškeré možné kroky ke zjištění přestupce, kdy na základě nashromážděného spisového materiálu do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, a to v každém jednotlivém případě. Navíc má soud za to, že žalobce záměrně správnímu orgánu poskytoval údaje o osobách, které se jednak na území ČR nenacházejí nebo nemají žádnou vazbu na žalobce. Na dané soud usuzuje z toho, že žalobce byl ve správním řízení zastoupen společností FLEET Control, s.r.o., kdy je soudu z jeho činnosti známo (např. ze soudního spisu vedeného pod sp. zn. 57 A 92/2015, 57 A 30/2016), že i v jiných případech přestupců, kde figuruje daná společnost jako jejich zmocněnec, jsou tímto zmocněncem uváděny ve správním řízení na výzvu k uhrazení určité částky jako přestupci osoby, které nemají vazbu na žalobce, nebo se jedná o osoby např. již zemřelé.

Argumentace žalobce vztahující se k přestupku ze dne 23. 2. 2015, že přenosná dopravní značka byla na dané místo umístěna až poté, co řidič na dané místo zaparkoval, není důvodná. Soud má dané přestupkové jednání zcela za prokázané, a to oznámením o přestupku, úředním záznamem. To, že bylo vozidlo v době platnosti dopravní značky B28 zaparkováno na předmětném místě je dostatečně prokázáno především pořízenou fotodokumentací. Tvrzení žalobce o pravděpodobnosti umístění dopravní značky až po zaparkování vozidla žalobce není dle soudu ničím podloženo a jeví se jako účelové.

K tvrzení žalobce, že čas a datum uvedený na pořízených fotografiích, týkajících se přestupku ze dne 23. 2. 2015 byl vložen až po pořízení fotografií a mohl být tedy pozměněn, soud uvádí, že se zcela ztotožňuje s argumentací žalovaného, že žalobce v podstatě nepřímě obviňuje strážníky, že uvádějí ve svých podkladech nepravdu a že manipulovali s fotografiemi, aniž by k tomu uvedl nějaké relevantní podklady, které by byly schopné samy o sobě vyvrátit jasné závěry opřené o dostatečné podklady svědčící o přestupkovém jednání neznámého řidiče zmíněného vozidla. V řízení o správním deliktu již neposuzuje to, zda byl či nebyl přestupek spáchán, když o jeho existenci svědčí zmíněné podklady, protože

přestupkové řízení již bylo skončeno, ale jedná se již o jeho objektivní odpovědnost, které se může zprostit jen na základě zcela jasně zákonem daných výše popsanych liberačních důvodů. Soud nemá žádnou pochybnost o tom, že fotografie byly pořízeny v době, která je u nich uvedena.

Soud nepřisvědčil ani argumentaci žalobce, že správní orgán nijak neprokázal, že by neznámý řidič vozidla skutečně zaparkoval dne 1. 4. 2015 na chodníku, přičemž tato skutečnost je ze strany správního orgánu prokazována pouze úředním záznamem. Soud opětovně uvádí, že přestupkové jednání má za prokázané, a to především oznámením o přestupku, úředním záznamem, pořízenou fotodokumentací a mapou, která je taktéž součástí spisu. Není tedy pravdou, že ve spise chybí jakýkoliv důkaz svědčící o protiprávním jednání, když především z katastrální mapy je zřejmé, kde končí a začíná hranice pozemní komunikace, a kde začíná a končí chodník, přičemž vozidlo žalobce je na ní vyznačeno na místě, které koresponduje s pořízenou fotodokumentací, teda na chodníku.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008, na který žalobce v této souvislosti poukazoval, na daný případ nedopadá, neboť je v něm posuzována situace, kdy byl proveden důkaz úředním záznamem, který byl zároveň jediným důkazem o přestupkovém chování, a který sepsali zasahující policisté, aniž by tito byli následně při provádění důkazů vyslechnuti. Soud má za to, že skutkový stav v nyní projednávaném případě byl správními orgány zjištěn řádně.

K přestupku ze dne 28. 5. 2015 soud uvádí, že i tento má za jednoznačně prokázaný, a to s ohledem na obsah správního spisu opět oznámením o přestupku, úředním záznamem a pořízenou fotodokumentací. Především z pořízených fotografií je jednoznačně patrné, že vozidlo žalobce bylo zaparkováno v působnosti dopravní značky IP13c (parkoviště s parkovacím automatem) bez uhrazeného parkovacího poplatku, když za předním sklem vozidla se nenachází platný parkovací lístek ani platná karta rezidenta.

Soud nepřisvědčil ani dílčím námitkám, že datum a čas uvedený na fotografiích k nim byl následně připojen, že na inkriminovaném místě vozidlo stálo o dva dny později, a že není z podkladů zřejmé, jakým způsobem byl čas spáchání údajného přestupku zjištěn a zda byl měřen certifikovaným měřidlem, a to pro jejich spekulativní charakter. Stěžovatel totiž nepředložil žádné důkazy k jejímu prokázání. Čas, po který bylo vozidlo na daném místě zaparkováno bez uhrazeného poplatku, byl dle náhledu soudu dostatečně prokázán ze shora uvedených listinných důkazů.

Soud v souvislosti s tvrzeními žalobce o nedostatečném zjištěném skutkovém stavu, týkající se jednotlivých přestupků poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2016, č. j. 7 As 129/2016-35, kde je uvedeno, že: „Úkolem správních soudů není suplovat řízení před správním orgánem. Pokud správní orgány ve správním řízení opatří takové důkazy, které s ohledem na povahu věci vedou s dostatečnou přesvědčivostí k závěru, že se obviněný dopustil příslušného přestupku nebo správního deliktu, a stěžovatel jako obviněný ze správního deliktu nerozporuje určitou skutečnost zjištěnou z dosud provedeného dokazování a nevyvolá tak o ní pochybnosti, není povinností správního orgánu tuto skutečnost „preventivně“ prokazovat i dalšími důkazními prostředky (srov. rozsudky Nejvyššího

správního soudu ze dne 4. 12. 2013, čj. 1 As 83/2013 – 60, ze dne 23. 4. 2015, čj. 2 As 215/2014 – 43, a ze dne 14. 5. 2015, čj. 7 As 83/2015 – 56).“ Taková situace nastala i v nyní projednávané věci. Žalobce zůstal v řízení před správními orgány pasivní a až v řízení před krajským soudem napadl skutkové zjištění, že nedošlo ke spáchání dopravních přestupků. Provedené důkazy, však zpochybnil pouze tvrzením, že nebylo možné použít jako důkaz úřední záznam policie, a že k pořízené fotodokumentaci byl čas a datum připojen až později, že byla dopravní značka B 28 osazena na místo až po zaparkování vozidla. Žalobce v řízení před krajským soudem pouze obecně rozporoval skutková zjištění správního orgánu (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2013, čj. 4 As 133/2013 – 25).

Soud shledal neopodstatněnou argumentaci žalobce, že žalovaný potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ač jeho vydání nepředcházelo nařízením ústního jednání. Při posouzení důvodnosti této námitky (při vědomí, že žalobce jako obviněný ze správního deliktu má obdobná práva jako obviněný z přestupku nebo trestného činu) je nutné vycházet z toho, že se správní řízení obecně řídí zásadou písemnosti vyjádřenou v § 15 odst. 1 správního řádu, podle něhož *jednotlivé úkony v řízení se činí písemně, pokud zákon nestanoví jinak nebo pokud to nevylučuje povaha věci. Jednotlivé sdělení v průběhu řízení lze vůči přítomnému účastníku řízení učinit ústně, pokud ten na písemné formě netrvá. Obsah úkonů prováděných jinou než písemnou formou se poznamená do spisu, nestanoví-li zákon jinak.* Dále pak z ustanovení § 49 odst. 1 správního řádu, kde je uvedeno: *„Ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné. Nehrozí-li nebezpečí z prodlení, uvědomí správní orgán o ústním jednání účastníky nejméně s pětidenním předstihem. Tuto povinnost nemá vůči účastníkovi, který se práva účasti na ústním jednání vzdal.“* Jako případ, kdy zákon stanoví správnímu orgánu povinnost nařídit ústní jednání, lze uvést ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, kde je výslovně stanoveno, že o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V daném správním řízení však prvostupňový správní orgán rozhodoval o správním deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, jehož se měl dopustit žalobce tím, že jako provozovatel daného vozidla v rozporu s § 10 nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Bylo tedy na prvostupňovém správním orgánu, aby vyhodnotil ve smyslu § 49 odst. 1 správního řádu, je-li nařízení ústního jednání ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníka nezbytné. Správní orgán nepochybil, nenařídil-li ústní jednání, neboť v řízení o správním deliktu rozhodoval na základě listinných podkladů (důkazů), jež měl k dispozici. Proto, pokud jde o podklady pro rozhodnutí a ve smyslu § 3 správního řádu o zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nebylo nutné nařizovat ústní jednání ke splnění účelu řízení. Nařizovat ústní jednání nebylo nutné, resp. nezbytné, ani k uplatnění práv žalobce. Žalobce měl možnost se s podklady pro rozhodnutí seznámit a ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu se k nim vyjádřit. O tom byl poučen ve vyrozměněních ze dne 8. 9. 2015. Ve správním řízení tak nedošlo k porušení zásady ústnosti. (obd. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, čj. 9 As 139/2015-30)

V posuzovaném správním řízení nedošlo ani k porušení zásady bezprostřednosti. V té souvislosti soud poukazuje na § 51 odst. 2 správního řádu, podle něhož *o provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyzvoláni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení.* Podle

§ 18 odst. 1 správního řádu o ústním jednání (§ 49) a o ústním podání, výslechu svědka, výslechu znalce, provedení důkazu listinou a ohledání, pokud jsou prováděny mimo ústní jednání, jakož i o jiných úkonech souvisejících s řízením v dané věci, při nichž dochází ke styku s účastníky řízení, se sepisuje protokol. Prvostupňový správní orgán vyrozuměl žalobce s předstihem o provedení (listinných) důkazů mimo ústní jednání vyrozuměním ze dne 8. 9. 2015. Správní orgán o provedeném dokazování mimo ústní jednání sepsal ve smyslu § 18 správního řádu protokol ze dne 30. 9. 2015. Současně prvostupňový správní orgán vyrozuměním ze dne 5. 10. 2015 poučil žalobce o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Prvostupňový správní orgán tak ve správním řízení o správním deliktu postupoval v souladu se zásadou bezprostřednosti.

Nedůvodným je v této souvislosti namítané porušení čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c) Úmluvy a čl. 38 odst. 2 LZPS. Podle čl. 6 odst. 1 věty první Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod publikované pod č. 209/1992 Sb. (dále jen „Úmluva“) *každý má právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem, zřízeným zákonem, který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích nebo o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu.* Podle čl. 6 odst. 3 písm. c) Úmluvy *každý, kdo je obviněn z trestného činu, má tato minimální práva: obhajovat se osobně nebo za pomoci obhájce podle vlastního výběru, nebo pokud nemá prostředky na zaplacení obhájce, aby mu byl poskytnut bezplatně, jestliže to zájmy spravedlnosti vyžadují.* Podle čl. 38 odst. 2 LZPS *každý má právo, aby jeho věc byla projednána veřejně, bez zbytečných průtahů a v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Veřejnost může být vyloučena jen v případech stanovených zákonem.* Článek 38 odst. 2 LZPS vychází z čl. 6 Úmluvy a v listině základních práv a svobod, je systematicky zařazen v hlavě páté nazvané Právo na soudní a jinou právní ochranu a vztahuje se na řízení před soudem. V daném případě postupoval prvostupňový správní orgán ve správním řízení o daném správním deliktu zcela v souladu se správním řádem, jak bylo výše uvedeno.

Co se týče úvah správního orgánu při stanovování výše uložené sankce, soud uvádí, že tyto jsou zcela v souladu s § 125f odst. 3 v návaznosti na § 125g odst. 3 zákona o silničním provozu a s § 12 zákona o přestupcích. Správní orgán přihlédl k závažnosti a následkům spáchaného porušení pravidel silničního provozu, kdy jako méně závažné jednání hodnotil přestupek ze dne 28. 5. 2015, neboť na daném místě je možné za splnění stanovených podmínek zaparkovat. Za více závažné poté měl jednání ze dne 23. 2. 2015, 1. 4. 2015 a 17. 5. 2015, jelikož stáním v úseku dopravní značky B 28, na chodníku nebo ve vzdálenosti kratší než 5m před přechodem, může být ohrožena bezpečnost silničního provozu. Jako okolnost polehčující byl zhodnocen fakt, že předmětným jednáním nebyla způsobena žádná hmotná škoda a jako přitěžující okolnost byla hodnocena skutečnost, že k protiprávnímu jednání došlo opakovaně. Se shora uvedenými úvahami správního orgánu se soud zcela ztotožňuje. K polehčujícím okolnostem nelze přičíst žalobcem zmíněnou skutečnost, že uvedl řidiče vozidla, kteří se měli přestupku dopustit, neboť toto jeho jednání bylo zjevně účelové, s cílem zbavit se zániku deliktů odpovědnosti.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Plzni ve dvou písemných vyhotoveních (§ 102 a násl. s.ř.s.).

V Plzni dne 28. dubna 2017

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost: Kovářiková